

עת"א 61508/11/21 - גאבר מחמד (אסיר) נגד שרות בתי הסוהר- מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 61508-11-21 ג'אבר(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת דבורה עטר
עותרים	גאבר מחמד (אסיר)
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

פסק דין

- העותר מלין בעתירה זו על אופן חישוב מאסרו על ידי המשיב.
- העותר נעצר ביום 5.10.20 והוגש נגדו כתב אישום בת"פ 20560-10-20 (ת"א-יפו).
- באותה העת היה העותר אסיר משוחרר ברישיון ונוכח ביצוע העבירות והגשת כתב האישום הורתה וועדת השחרורים ביום 24.12.20 על ביטול שחרורו על תנאי והפקיעה את רישיונו במלואו כך שיהא עליו לרצות את מלוא יתרת מאסרו למשך 574 ימים (להלן: "ההחלטה").
- ביום 11.4.21 הודה העותר בכתב אישום שתוקן מסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות רכוש, סמים, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו ושימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר. בית משפט כיבד את הסדר הטיעון והשית על העותר בין היתר "מאסר בפועל למשך 15 חודשים, החל מיום מעצרו ביום 05.10.20 בניכוי ימי מעצרו." (להלן: "גזר הדין").
- כעולה מכתב התשובה המשיב חישב את מניין מאסרו הכולל של העותר כדלקמן:
נוכו ימי מעצרו בת"פ 20560-10-20 (ת"א-יפו) מיום 5.10.21 ועד ליום 23.12.20, וסה"כ 80 ימים.
נוכח הוראות הדין כי מאסר בשל הפקעת רישיון ירוצה לפני ובמצטבר לכל מאסר אותו מרצה האסיר, חושב מאסרו זה של העותר למשך 574 ימים, מיום מתן ההחלטה 24.12.20 ועד ליום 20.7.22.

עם תום המאסר בגין ההחלטה והחל מיום 21.7.22 יימנו 15 חודשי המאסר שנגזרו על העותר בת"פ 20560-10-20 (ת"א-יפו) ובניכוי 80 ימי המעצר יהא מועד שחרורו המלא של העותר 31.7.23.

6. המשיב טען כי בדין חושב מאסרו של העותר, תוך שהפנה להוראות סעיף 22א' לחוק שחרור על תנאי ממאסר תשס"א-2001 על פיו על העותר לשאת תחילה את המאסר בגין ההחלטה ורק לאחר מכן את המאסר שנגזר עליו בגזר הדין, ובניכוי ימי מעצרו עד לתחילת מאסרו נוכח מתן ההחלטה.

7. לטענת העותר אופן החישוב מוטעה ומנוגד לגזר הדין אשר לאור הסדר הטיעון קבע כי מתקופת המאסר שנגזרה על העותר ינוכו מלוא ימי מעצרו החל מיום 5.10.20, ולא קבעה כי המאסר שהושת ירוצה במצטבר למאסר האחר אותו מרצה העותר באותה העת הגם שהיתה מודעת לכך שהעותר מרצה מאסר בגין ההפקעה.

דין והכרעה

8. על העותר הושתו שתי תקופות מאסר, תחילה מאסר למשך 574 ימים בגין ביטול שחרורו על תנאי ולאחריו מאסר לתקופה של 15 חודשים, בגין הרשעתו בת"פ 20560-10-20 (ת"א-יפו).

9. אופן נשיאת מספר תקופות מאסר מוסדר ככלל בסעיף 45 לחוק העונשין התשל"ז-1977 שזוהי לשונו:

"(ב) מי שנידון למאסר ולפני שנשא כל ענשו חזר ונידון למאסר, ובית המשפט שדן אותו באחרונה לא הורה שישא את ענשי המאסר, כולם או מקצתם, בזה אחר זה, לא ישא אלא עונש מאסר אחד והוא של התקופה הארוכה ביותר.

(ג) מי שנידון לשתי תקופות מאסר או יותר שאחת מהן חופפת בחלקה את האחרת, אין עליו, לאחר שנשא תקופת המאסר האחת, אלא שארית תקופת המאסר האחרת שאינה חופפת."

10. ואולם בעת שעסקינן במאסר עקב ביטול שחרור על תנאי, סעיף 45 לחוק העונשין אינו חל וקיימת הוראה ספציפית בדבר סדר נשיאת המאסרים, כמפורט בסעיף 22א' לחוק שחרור על תנאי ממאסר תשס"א-2001 כדלקמן:

"על אף הוראות סעיף 45 לחוק העונשין, בוטל שחרורו על-תנאי של אסיר לפי סעיפים 20 עד 22, יישא האסיר את יתרת תקופת המאסר שעליו לשאת בשל ביטול שחרורו לפני ובמצטבר לכל מאסר אחר שהוטל עליו, ואם עבר עבירה נוספת בתקופת התנאי - גם לפני ובמצטבר לכל מאסר שיוטל עליו בשל אותה עבירה; היה האסיר נושא מאסר בעת שבוטל שחרורו, יופסק אותו מאסר לשם נשיאת יתרת תקופת המאסר שעליו לשאת בשל ביטול השחרור וישוב ויימשך מתום אותה תקופה; לענין זה, "מאסר" - לרבות מאסר בשל אי-תשלום קנס."

11. ובעניינו, ההחלטה התקבלה בטרם נגזר דינו של העותר והוא היה בסטטוס של עצור עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. מכוח סעיף 22 א לחוק שחרור על תנאי ממאסר, העותר החל לשאת את יתרת תקופת המאסר בשל הפקעת רישיונו, לאלתר, עם מתן ההחלטה ביום 24.12.2020 ומאותה העת נחשב בסטטוס של אסיר. הוא אמור להמשיך ולשאת מאסר זה גם לאחר מתן גזר הדין, "לפני ובמצטבר" לעונש המאסר שהוטל בגדרו בגין העבירות הנוספות שעבר העותר בתקופת התנאי.

12. אין בעובדה שעל פי גזר הדין המאסר הוחל רטרואקטיבית, מיום מעצרו של העותר ובניכוי תקופת מעצרו כדי ללמד על כוונה להורות על ריצוי העונש בחופף או כדי להוציא מתחולתו את סעיף 22 א לחוק שחרור על תנאי ממאסר ולשונו של הסעיף אף אינה מותירה לבית משפט סמכות כאמור.

יפים הדברים שנקבעו בעניין זה ברע"ב 6536/08 אבו זאלם נגד שב"ס (5.8.08):

" הוראת סעיף 22א הנ"ל מדברת בעד עצמה - תקופת העונש שנגזרה בת.פ. 5006/06 ואשר הייתה אמורה להתחיל רטרואקטיבית ביום 1.1.06 "הוקפאה", עד לסיום הריצוי של תקופת המאסר שהופקעה, אותה היה על המבקש לרצות תחילה ובמצטבר לתקופת המאסר בת 33 החודשים. עצם העובדה כי בעת שנגזר דינו של המבקש בת.פ. 5006/06 הוא היה עצור עד תום ההליכים נגדו באותו התיק, אינה מעלה או מורידה לעניין זה. אם תתקבל הפרשנות שאותה מציע המבקש, הרי שהוא "יהנה" הן מקיזוז תקופת המעצר מן המאסר שנגזר עליו והן מקיזוז תקופת המאסר שהופקעה, ותוצאה זו אינה מתקבלת על הדעת."

וראה בעניין זה גם רע"ב 4668/17 אוחנה נגד שב"ס (24.7.2017):

"משמעותו של הסעיף, לעניינו, היא שתקופת המאסר שנושא המבקש (החל מיום 30.11.2015) הופסקה עם ההחלטה להפקיע את רישיונו (ביום 1.12.2015) למשך 553 ימים, ורק לאחר מכן תושלם תקופת שמונה חודשי המאסר שנגזרו עליו. אמנם, גזר הדין ניתן רק לאחר שהופקע הרישיון, אולם העונש שהוטל מחושב החל מיום שנעצר עד תום ההליכים, בטרם הופקע הרישיון ...

... עניינו של סעיף 44 לחוק העונשין בסמכות בית המשפט להורות על תאריך לריצוי העונש (כאשר ברירת המחדל, לפי סעיף 43 לחוק העונשין, הוא מיום מתן גזר הדין). העובדה שבית המשפט קבע תאריך לריצוי העונש, אינה מפקיעה את הוראתו הברורה של סעיף 22א, הקובע בבירור שהעונש ירוצה במצב דברים כזה במצטבר. אין ללמוד מן השימוש בסמכות שלפי סעיף 44 לחוק העונשין, על איזושהי כוונה נסתרת להורות על ריצוי העונש בחופף. לא זו בלבד, אלא שעל פני הדברים כוונה כזו לא תועיל, משום שלשונו של סעיף 22א אינה מותירה לבית המשפט שיקול דעת בעניין זה."

13. לאור סך האמור לעיל החלטת המשיב באשר לאופן חישוב מאסרו של העותר בדין יסודה ואני מורה על דחיית העתירה.

ניתן היום, א' אדר א' תשפ"ב, 02 פברואר 2022, בהעדר
הצדדים.